

Dokument z posiedzenia

B10-0096-2025

4.2.2025

WNIOSEK DOTYCZĄCY AKTU PRAWNEGO UNII

przedłożony na mocy art. 47 ust. 2 Regulaminu

w sprawie ochrony pracy funkcjonariuszy policji, wojskowych,
funkcjonariuszy służby więziennej oraz funkcjonariuszy operacyjnych służb
celnych lub straży granicznej, ustanawiającego klasyfikację tych zawodów
jako zawodów wysokiego ryzyka w UE

Maravillas Abadía Jover, Dolors Montserrat

Wniosek dotyczący aktu prawnego Unii w sprawie ochrony pracy funkcjonariuszy policji, wojskowych, funkcjonariuszy służby więziennej oraz funkcjonariuszy operacyjnych służb celnych lub straży granicznej, ustanawiającego klasyfikację tych zawodów jako zawodów wysokiego ryzyka w UE

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 153, 225 i 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 31 i 35,
 - uwzględniając petycję nr 1407/2023 do Parlamentu Europejskiego w sprawie praw pracowniczych funkcjonariuszy policji w Unii oraz odpowiedź Komisji Europejskiej z dnia 8 sierpnia 2024 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie zastosowania w praktyce przepisów dyrektyw dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy: 89/391/EWG, 89/654/EWG, 89/ 655/EWG, 89/656/EWG, 90/269/EWG i 90/270/EWG,
 - uwzględniając art. 47 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że bezpieczeństwo publiczne i obrona stanowią kluczowe filary dorobku wspólnotowego, mające na celu zagwarantowanie praw podstawowych, wartości demokratycznych i stabilności Unii Europejskiej (UE), w szczególności prawa do życia, wolności i bezpieczeństwa jej obywateli;
- B. mając na uwadze, że funkcjonariusze odpowiedzialni za te podstawowe zadania – w tym siły policyjne, personel służby więziennej, funkcjonariusze operacyjni służb celnych i straży granicznej oraz personel wojskowy – są narażeni na wyjątkowe ryzyko podczas wykonywania swoich obowiązków;
- C. mając na uwadze, że wskutek rozwoju przestępczości w UE, który pociąga za sobą nieustanny wzrost liczby przestępstw i brutalnych konfliktów, ryzyko związane z wykonywaniem tych zawodów znacząco wzrosło; odnotowując, że obejmuje to ryzyko napaści zagrażającej integralności cielesnej i życiu osób chroniących bezpieczeństwo obywateli;
- D. mając na uwadze, że w petycji nr 1407/2023 w sprawie praw pracowniczych funkcjonariuszy policji w Unii, rozpatrzonej przez Parlament Europejski, wezwano do przyjęcia dyrektywy, na mocy której przyznano by wszystkim służbom bezpieczeństwa publicznego status zawodów wysokiego ryzyka;
- E. mając na uwadze, że wzrost zagrożeń, na które narażeni są pracownicy odpowiedzialni za zapewnienie bezpieczeństwa społeczeństwu, wymaga uznania regulacyjnego ich zawodów za zawody wysokiego ryzyka, co zapewniłoby jednolitą ochronę tych funkcjonariuszy publicznych w całej Unii;

- F. mając na uwadze, że wzrost przestępczości wymaga ochrony prawnej zawodów funkcjonariusza policji, wojskowego, funkcjonariusza służby więziennej oraz funkcjonariusza operacyjnego służb celnych lub straży granicznej w drodze uznania napaści na przedstawicieli wyżej wymienionych zawodów za poważne przestępstwo transgraniczne na podstawie art. 83 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- G. mając na uwadze cele Unii w zakresie odporności strategicznej i ochrony granic;
- H. mając na uwadze, że istnieją znaczące nierówności między państwami członkowskimi w zakresie uznawania tych funkcjonariuszy za „przedstawicieli zawodów wysokiego ryzyka” oraz w zakresie pracowniczych gwarancji prawnych im przyznawanych, takich jak możliwość obniżenia wieku emerytalnego, stosowanie szczególnych środków dotyczących stosunku pracy, środków godzenia życia rodzinnego i zawodowego, skrócenie czasu pracy lub priorytetowy dostęp do opieki medycznej, psychologicznej i prawnej;
- I. mając na uwadze, że pożądana jest harmonizacja – za pomocą dyrektywy de minimis – praw pracowniczych uznawanych za dobrą praktykę, którą można rozszerzyć na wszystkie państwa członkowskie, w zakresie, w jakim ich odpowiednie systemy prawne i systemy zabezpieczenia społecznego na to pozwalają;
 - 1. zwraca się do Komisji o przedłożenie, na podstawie art. 153 ust. 1 i 2, art. 225 i art. 288 Traktatu o Unii Europejskiej, wniosku dotyczącego aktu prawnego w sprawie uznania w Unii zawodów funkcjonariusza policji, wojskowego, funkcjonariusza służby więziennej oraz funkcjonariusza operacyjnego służb celnych lub straży granicznej za zawody wysokiego ryzyka, na podstawie wniosku dotyczącego dyrektywy zawartego w załączniku do niniejszej rezolucji;
 - 2. uważa, że zawody funkcjonariusza policji, wojskowego, funkcjonariusza służby więziennej oraz funkcjonariusza operacyjnego służb celnych lub straży granicznej wymagają szczególnej ochrony ze względu na ryzykowny charakter wykonywanych zadań i w związku z tym powinny być uznawane za zawody wysokiego ryzyka we wszystkich państwach członkowskich Unii;
 - 3. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji, wraz z towarzyszącym jej wnioskiem dotyczącym dyrektywy, Komisji i Radzie.

ZAŁĄCZNIK

WNIOSEK DOTYCZĄCY DYREKTYWY (UE) 20XX/XX PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia xx xx 20xx r.

**w sprawie minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i
ochrony zdrowia funkcjonariuszy policji, wojskowych, straży
więziennej, funkcjonariuszy operacyjnych służb celnych lub straży
granicznej oraz innych zawodów o zasadniczym znaczeniu dla
bezpieczeństwa i wolności obywateli europejskich, a także w sprawie
uznania tych zawodów za zawody wysokiego ryzyka**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 153 ust. 1 i 2,

uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 31 i 35,

uwzględniając dyrektywę 89/391/EWG w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy oraz kolejne dyrektywy stanowiące jej rozwinięcie, w szczególności dyrektywę 89/656/EWG w sprawie minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników korzystających z wyposażenia ochronnego,

uwzględniając komunikat Komisji w sprawie zastosowania w praktyce przepisów dyrektyw dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy: 89/391/EWG, 89/654/EWG, 89/655/EWG, 89/656/EWG, 90/269/EWG i 90/270/EWG,

uwzględniając orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach C-303/98, C-132/04 i C-742/19,

uwzględniając petycję nr 1407/2023 do Parlamentu Europejskiego w sprawie praw pracowniczych funkcjonariuszy policji w Unii oraz wnioski Komisji Europejskiej dotyczące tej petycji,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 153 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) uznano uprawnienia Parlamentu Europejskiego i Rady do przyjmowania środków mających na celu polepszenie środowiska pracy, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników. Niniejsza dyrektywa wpisuje się w ten kontekst, uznając

zawody wykonywane przez tych pracowników za zawody wysokiego ryzyka i ustanawiając minimalne normy zapewniające im bezpieczeństwo.

- (2) Bezpieczeństwo i ochrona obywateli europejskich zależą od tych funkcjonariuszy, którzy w swojej codziennej pracy stawiają czoła wyjątkowym zagrożeniom o szczególnej uciążliwości, aby utrzymać porządek publiczny, zapewnić bezpieczeństwo obywateli, integralność granic i stabilność społeczną. Istotną rolę odgrywają wśród nich funkcjonariusze policji, wojskowi, funkcjonariusze służby więziennej oraz funkcjonariusze operacyjni służb celnych lub straży granicznej, co wymaga szczególnych regulacji w celu lepszej ochrony ich praw pracowniczych i ochrony.
- (3) Ochrona przewidziana w niniejszej dyrektywie stanowi odzwierciedlenie dobrych praktyk przyjętych w niektórych państwach członkowskich, gdzie częściowo uznano szczególne warunki pracy tych pracowników. Wciąż jednak istnieją duże różnice między krajami Unii Europejskiej w zakresie ochrony zatrudnienia, dostępu do świadczeń socjalnych i warunków pracy, co prowadzi do niekorzystnej sytuacji tych pracowników i braku jednolitego traktowania.
- (4) Zjawiska takie jak terroryzm, przestępczość zorganizowana, handel ludźmi i bronią oraz niestabilność na zewnętrznych granicach Unii wymagają wzmocnienia bezpieczeństwa i ściślejszej współpracy między państwami członkowskimi. Ponadto rosnąca przestępczość i obecny kontekst geopolityczny doprowadziły do znacznego podwyższenia ryzyka, z jakim muszą się mierzyć funkcjonariusze policji, wojskowi, funkcjonariusze służby więziennej oraz funkcjonariusze operacyjni służb celnych lub straży granicznej.
- (5) Współpraca transgraniczna między poszczególnymi służbami bezpieczeństwa i obrony państw członkowskich ma zasadnicze znaczenie w skutecznej reakcji na wspólne zagrożenia. Harmonizacja uznawania tych zawodów za zawody wysokiego ryzyka przyczyni się do lepszej koordynacji i wdrożenia wspólnych środków ochrony.
- (6) Niniejsza dyrektywa ma na celu ustanowienie w całej Unii Europejskiej wspólnych ram, które zapewnią wzmocnioną ochronę zatrudnienia funkcjonariuszom publicznym odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i obronę państw członkowskich.
- (7) Środek ten, w kontekście zagrożeń dla stabilności demokratycznej naszego kontynentu, przyczynia się również do wzmocnienia praworządności i bezpieczeństwa w UE, będących podstawą ochrony naszych wartości demokratycznych.
- (8) W związku z tym konieczne jest uznanie statusu „zawodu wysokiego ryzyka” w odniesieniu do tych pracowników we wszystkich państwach członkowskich, która to klasyfikacja zagwarantuje maksymalną ochronę prawną, zatrudnienia, socjalną i zdrowotną, z poszanowaniem zasady pomocniczości i ustawodawstwa każdego z krajów.
- (9) Klasyfikacji tej musi towarzyszyć wzmocnienie ochrony praw pracowniczych, praw socjalnych i opieki prawnej, zminimalizowanie nierówności między państwami członkowskimi, zapewnienie godnych warunków pracy i ustanowienie minimalnych ram obowiązującej ochrony.
- (10) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do wszystkich funkcjonariuszy policji, wojskowych, funkcjonariuszy służby więziennej oraz funkcjonariuszy operacyjnych

służb celnych lub straży granicznej. Państwa członkowskie mogą jednak rozszerzyć jej zakres na inne grupy zawodowe, które mierzą się z podobnymi zagrożeniami, takie jak strażacy, ratownicy medyczni, pracownicy służby ochrony ludności i prywatni pracownicy ochrony, zgodnie z krajowym ustawodawstwem.

- (11) Niniejszą dyrektywę należy uzupełnić uznaniem napaści na przedstawicieli zawodów chronionych na jej mocy za poważne przestępstwo transgraniczne na podstawie art. 83 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (12) Zgodnie z art. 288 TFUE odpowiednim instrumentem do ustanowienia tych ram prawnych jest dyrektywa, jako że nakłada na państwa członkowskie obowiązek osiągnięcia określonych celów przy jednoczesnym pozostawieniu pewnej elastyczności w zakresie sposobu wdrożenia.
- (13) W petycji nr 1407/2023 w sprawie praw pracowniczych funkcjonariuszy policji w Unii, rozpatrzonej przez Komisję Petycji Parlamentu Europejskiego, wezwano do przyjęcia dyrektywy, na mocy której przyznano by wszystkim służbom bezpieczeństwa publicznego i obrony status zawodów wysokiego ryzyka, maksymalną ochronę prawną i wzmocnione prawa pracownicze, które pociąga za sobą taka klasyfikacja.
- (14) Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej¹ odstępstwa od dyrektywy 89/391/EWG w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy należy interpretować w sposób zawężający. W związku z powyższym niniejsza dyrektywa jest konieczna, aby zapewnić skuteczną ochronę wyjątków przewidzianych w dyrektywie ramowej, w szczególności w odniesieniu do zawodów funkcjonariusza policji i wojskowego.
- (15) Niniejsze przepisy mają zastosowanie bez uszczerbku dla ustawodawstwa krajowego ustanawiającego wyższy poziom ochrony, co zapewni spójność z dorobkiem wspólnotowym i umożliwi wprowadzanie korzystniejszych środków w każdym państwie członkowskim.
- (16) W dyrektywie ustalono minimalne wymagania w dziedzinie ochrony, pozostawiając państwom członkowskim możliwość wprowadzenia korzystniejszych środków dla wskazanych pracowników w zależności od własnych struktur zabezpieczenia społecznego i prawa pracy.
- (17) Dyrektywa wzmacnia Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 31 i 35 dotyczące należytych i sprawiedliwych warunków pracy oraz ochrony zdrowia.
- (18) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez poszczególne państwa członkowskie, konieczne jest podjęcie działań na poziomie Unii zgodnie z zasadą pomocniczości i proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej.

¹ C-303/98, C-132/04, C-742/19.

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES ZASTOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejszą dyrektywą ustanawia się środki mające na celu zapewnienie wzmocnionej ochrony zatrudnienia na rzecz funkcjonariuszy publicznych odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i obronę w państwach członkowskich, w drodze ustanowienia wspólnych ram prawnych klasyfikujących zawody wykonywane przez tych funkcjonariuszy jako zawody wysokiego ryzyka i wzmacniających prawa pracownicze, socjalne i opiekę prawną w przypadku tych pracowników, minimalizujących nierówności między państwami członkowskimi i porównywalnymi służbami, zapewniających godne warunki pracy i ustanawiających minimalne ramy ochrony mające zastosowanie do nich wszystkich, z poszanowaniem zasady pomocniczości i krajowego ustawodawstwa każdego państwa członkowskiego.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do funkcjonariuszy policji, wojskowych, funkcjonariuszy służby więziennej oraz funkcjonariuszy operacyjnych służb celnych lub straży granicznej, niezależnie od charakteru ich stosunku prawnego.
2. Państwa członkowskie, które tak postanowią, mogą objąć zakresem stosowania niniejszej dyrektywy strażaków, ratowników medycznych, pracowników służby ochrony ludności, prywatnych pracowników ochrony lub inne zawody, których charakter wiąże się z podobnym ryzykiem zagrażającym życiu i podobną odpowiedzialnością.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „funkcjonariusz policji”: osoba fizyczna wchodząca w skład organu publicznego lub służby publicznej odpowiedzialnych za utrzymanie porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli, na polecenie organów politycznych lub sądowych Unii, państwa członkowskiego lub jego administracji regionalnej lub lokalnej, która może nosić przy sobie broń i posługiwać się nią lub stosować inne środki przymusu w ramach wykonywania swoich obowiązków;
- b) „wojskowy”: osoba fizyczna należąca do wojska lub sił zbrojnych państwa członkowskiego Unii; termin „wojskowy” obejmuje funkcjonariuszy straży przybrzeżnej;
- c) „funkcjonariusz służby więziennej”: osoba fizyczna pracująca w publicznym zakładzie penitencjarnym państwa członkowskiego, której głównym zadaniem jest utrzymanie

bezpieczeństwa i porządku w zakładach karnych oraz wśród więźniów odbywających tam kary i która może nosić przy sobie broń i posługiwać się nią lub stosować inne środki przymusu w ramach wykonywania swoich obowiązków;

- d) „funkcjonariusz operacyjny służb celnych lub straży granicznej”: osoba fizyczna wchodząca w skład organu publicznego lub agencji publicznej, której główne zadania koncentrują się na kontroli i zapewnieniu bezpieczeństwa osób lub towarów przekraczających granice zewnętrzne i punkty celne Unii Europejskiej lub poszczególnych państw członkowskich i która może nosić przy sobie broń i posługiwać się nią lub stosować inne środki przymusu w ramach wykonywania swoich obowiązków.

ROZDZIAŁ II

UZNANIE STATUSU ZAWODU WYSOKIEGO RYZYKA ORAZ PRAWA PRACOWNICZE I SOCJALNE

Artykuł 4

Oświadczenie dotyczące ryzyka

1. Na mocy niniejszej dyrektywy zawody funkcjonariusza policji, wojskowego, funkcjonariusza służby więziennej oraz funkcjonariusza operacyjnego służb celnych lub straży granicznej uznaje się za zawody wysokiego ryzyka, w związku z czym są objęte najwyższym poziomem ochrony prawnej zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie, dorobkiem Unii oraz porządkiem prawnym państwa członkowskiego, w którym są wykonywane.
2. W szczególności państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby zawody wymienione w poprzednim ustępie były objęte maksymalnymi środkami ochrony bezpieczeństwa, zdrowia oraz integralności cielesnej i psychicznej uznawanymi w ich odpowiednich porządkach prawnych, dostosowując te środki – w niezbędnym zakresie – do dyrektywy.

Artykuł 5

Środki ochrony socjalnej i środki ochrony pracy

Uznanie zawodów, o których mowa w art. 2, za zawody wysokiego ryzyka, wiąże się z następującymi szczególnymi środkami ochrony socjalnej, zawodowej i ekonomicznej, bez uszczerbku dla innych środków wprowadzonych przez państwa członkowskie w celu zwiększenia ochrony:

- a) rekompensata finansowa za pracę w warunkach szczególnego ryzyka i niebezpieczeństwa, bez uszczerbku dla innych dodatków otrzymywanych ze względu na charakter wykonywanej pracy;
- b) obniżenie wieku emerytalnego. Obniżenie to nie może w żadnym przypadku prowadzić do zmniejszenia wysokości emerytury, którą powinna otrzymać osoba pracująca w

zawodzie wysokiego ryzyka, zgodnie z kryteriami ustalonymi przez państwo członkowskie;

- c) skrócenie czasu pracy, dostosowane do poziomu ryzyka związanego nieodłącznie z zawodami wysokiego ryzyka, szczególnie w jednostkach, w których charakter operacyjny stanowiska i związane z nim ryzyko wymagają zwiększonej, wyjątkowej wydajności, bez uszczerbku dla otrzymywanego wynagrodzenia ani praw związanych z takimi stanowiskami. Aby pogodzić to skrócenie czasu pracy z wymogami operacyjnymi przewidującymi dłuższe godziny pracy, można zrekompensować skrócenie czasu pracy określone w niniejszym punkcie dodatkowymi dniami odpoczynku, proporcjonalnie do skrócenia przewidzianego dla zwykłych godzin pracy;
- d) szczególne środki mające na celu godzenie życia zawodowego i rodzinnego, w tym dodatkowe urlopy wypoczynkowe oraz prawo do bycia offline.

Artykuł 6

Opieka medyczna

1. Z zastrzeżeniem przepisów art. 5, państwa członkowskie dopilnowują, aby wszyscy pracownicy wykonujący działania objęte zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy byli objęci odpowiednimi środkami ochrony zdrowia i mieli natychmiastowy dostęp do opieki medycznej podczas wykonywania swoich obowiązków lub w związku z ich wykonywaniem.
2. Państwa członkowskie opracowują plany zapobiegania zagrożeniom dla zdrowia fizycznego i psychicznego, a także towarzyszące programy wsparcia dla pracowników tego sektora w celu rozszerzenia profilaktycznej opieki medycznej.
3. W przypadku choroby, urazu lub śmierci wynikających z wykonywania obowiązków służbowych państwa członkowskie zapewniają osobom wymienionym w poprzednim artykule i ich rodzinom możliwość korzystania z wcześniej nabytych praw ekonomiczno-finansowych lub, w razie potrzeby, odpowiednie odszkodowanie.
4. Państwa członkowskie dbają zwłaszcza, aby ustanowiono gwarancje finansowe na pełne pokrycie ryzyka, o którym mowa w poprzednim ustępie.

Artykuł 7

Opieka psychologiczna

Przedstawiciele zawodów wysokiego ryzyka, do których ma zastosowanie niniejsza dyrektywa, muszą mieć dostęp do opieki psychologicznej w zakresie profilaktyki i dbania o zdrowie psychiczne. Ponadto ich członkowie rodziny pozostający na ich utrzymaniu muszą mieć dostęp do programów wsparcia psychologicznego i społecznego w określonych sytuacjach wynikających z działalności zawodowej przedstawicieli zawodów wysokiego ryzyka.

ROZDZIAŁ III

OCHRONA PUBLICZNA I PRAWNA

Artykuł 8

Gwarancje publiczne

1. Organy krajowe dopilnowują, aby funkcjonariusze policji, wojskowi, funkcjonariusze służby więziennej oraz funkcjonariusze operacyjni służb celnych lub straży granicznej wykonywali swoje obowiązki w najlepszych warunkach bezpieczeństwa i ochrony zdrowia.
2. W ramach organizacji pracy osób wykonujących zawody, o których mowa w poprzednim ustępie, należy w szczególności zagwarantować poszanowanie godności, prawa do życia oraz integralności cielesnej i psychicznej tych osób, a także ich bezpieczeństwo i zdrowie, w tym zapobieganie stresowi, w szczególności zapobieganie samobójstwom, w zakresie, w jakim umożliwia to dana praca i operacje sił zbrojnych, policyjnych lub służb bezpieczeństwa.
3. Wspomniane organy dbają o przestrzeganie krajowych norm dotyczących bezpieczeństwa tych działań, sprawiedliwości społecznej w porównaniu z innymi zawodami o mniejszej uciążliwości obowiązków, a także dobrych praktyk w wykonywaniu obowiązków zawodowych.
4. Organy i instytucje europejskie, krajowe, regionalne i lokalne, w ramach swoich kompetencji, ustanawiają zachęty, takie jak uznanie publiczne, nagrody lub odznaczenia honorowe, aby poprawić społeczny wizerunek tych zawodów.

Artykuł 9

Ochrona prawna

1. Jeżeli beneficjenci dyrektywy padają ofiarą napaści w związku z wykonywaniem swoich obowiązków, otrzymują natychmiastową i bezpłatną pomoc prawną, która jest kontynuowana podczas wszystkich postępowań sądowych wynikających z tej sytuacji.
2. W postępowaniach sądowych prowadzonych przeciwko funkcjonariuszom w związku z działaniami lub zaniechaniami wynikającymi z ich obowiązków lub wykonywanych funkcji to organ administracji publicznej, któremu podlegają, zapewnia im z urzędu i bezpłatnie obronę w odnośnym postępowaniu sądowym, chyba że pracownik osobiście i wyraźnie zrzeknie się prawa do skorzystania z niej.

ROZDZIAŁ IV

SZKOLENIE, ŚRODKI OCHRONY I ZAPOBIEGANIE RYZYKU ZAWODOWEMU

Artykuł 10

Szkolenie

1. Państwa członkowskie zapewniają ciągłe szkolenie w zakresie bezpieczeństwa funkcjonariuszy policji, wojskowych, funkcjonariuszy służby więziennej oraz funkcjonariuszy operacyjnych służb celnych lub straży granicznej.
2. Szkolenie musi uwzględniać najnowszy stan wiedzy oraz – przy użyciu najbardziej zaawansowanych środków technicznych i dydaktycznych – zapewniać dostosowanie tej wiedzy do różnych rzeczywistych sytuacji, z którymi funkcjonariusze spotykają się w swoich poszczególnych zawodach.
3. Państwa członkowskie dopilnowują, aby wszystkie działania szkoleniowe wymienione w dwóch poprzednich ustępach były przedmiotem ciągłej kontroli w ramach systemu norm jakości i były realizowane w godzinach pracy.

Artykuł 11

Środki ochrony i obrony

1. Funkcjonariusze policji, wojskowi, funkcjonariusze służby więziennej oraz funkcjonariusze operacyjni służb celnych lub straży granicznej korzystają z ochrony w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa dostosowanej do charakteru ich pracy.
2. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 89/656/EWG w sprawie minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników korzystających z wyposażenia ochronnego, dopilnowuje się, aby pracownicy objęci dyrektywą mieli dostęp do usług i wyposażenia zapewniających maksymalny poziom zapobiegania i ochrony w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, współmierny do wykonywanych przez nich obowiązków.
3. Państwa członkowskie dostarczają niezbędne wyposażenie do wykonywania obowiązków przez pracowników, o których mowa w art. 2, w trosce o maksymalne bezpieczeństwo i uwzględniając aktualny stan techniki i technologii.

Artykuł 12

Zapobieganie ryzyku zawodowemu

W odniesieniu do zawodów wymienionych w art. 2, zgodnie z art. 6 dyrektywy, muszą istnieć specyficzne plany zapobiegania ryzyku zawodowemu, uwzględniające możliwe zagrożenia na każdym stanowisku lub w każdej jednostce, a państwa członkowskie są zobowiązane nadzorować realizację tych planów, aby zapewnić pożądaną skuteczność w zakresie bezpieczeństwa pracowników, bez wprowadzania nowych obciążeń biurokratycznych.

ROZDZIAŁ V

DANE, PRZEGLĄD PRZEPROWADZANY PRZEZ ORGANY KRAJOWE, SPRAWOZDAWCZOŚĆ I KLAUZULA DE MINIMIS

Artykuł 13

Dane

1. Państwa członkowskie gromadzą, analizują i publikują co kwartał szczegółowe i kompletne statystyki dotyczące napaści, wypadków, urazów, chorób lub zgonów wynikających z działań objętych zakresem zastosowania dyrektywy.
2. Komisja przyjmie, w terminie nie dłuższym niż [X miesięcy] od wejścia w życie dyrektywy, jednolite kryteria gromadzenia, analizy i publikacji danych określonych w poprzednim ustępie, w trosce o ich porównywalność między państwami członkowskimi.
3. Komisja co roku wydaje zalecenia mające na celu poprawę bezpieczeństwa i obniżenie ryzyka w związku z działaniami objętymi niniejszą dyrektywą.
4. Państwa członkowskie dbają o przejrzystość tych informacji oraz ich publiczny dostęp.

Artykuł 14

Przegląd przeprowadzany przez organy krajowe

1. Przepisy krajowe dotyczące ochrony działań objętych zakresem stosowania dyrektywy podlegają okresowemu przeglądowi przez państwa członkowskie. Przegląd powinien uwzględniać:
 - a) zmiany uwarunkowań krajowych i europejskich;
 - b) odpowiedni postęp technologiczny;
 - c) badania naukowe i techniczne związane z bezpieczeństwem działań regulowanych dyrektywą.
2. Państwa członkowskie co dwa lata przedstawiają Komisji Europejskiej sprawozdanie dotyczące stanu wdrożenia dyrektywy wraz z wynikami tego przeglądu, w tym wprowadzonymi zmianami lub, w stosownych przypadkach, uzasadnieniem utrzymania stanu istniejącego, w celu ciągłej poprawy bezpieczeństwa regulowanych działań.
3. Państwa członkowskie przedkładają Komisji Europejskiej sprawozdanie, o którym mowa w poprzednim ustępie, w terminie nie dłuższym niż trzy miesiące od daty zakończenia przeprowadzanego co dwa lata przeglądu.

Artykuł 15

Sprawozdanie na szczeblu UE

1. Komisja co dwa lata sporządza sprawozdanie dotyczące wdrażania dyrektywy przez państwa członkowskie oraz postępów w omawianym obszarze. Komisja przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, przeprowadzając ocenę dyrektywy w państwach członkowskich i proponując, w stosownych przypadkach, zmiany legislacyjne.

Artykuł 16

Klauzula o nieobniżaniu poziomu ochrony i korzystniejszych przepisach

1. Dyrektywa nie stanowi uzasadnienia dla obniżenia ogólnego poziomu ochrony pracowników w obszarach przez nią regulowanych.
2. Dyrektywa nie ma wpływu na prawo państw członkowskich do stosowania lub wprowadzania korzystniejszych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych dla pracowników.
3. Stosowanie i interpretacja dyrektywy nie mają wpływu na żadne unijne ani krajowe regulacje, zwyczaje ani praktyki, które przewidują korzystniejsze warunki dla osób fizycznych objętych zakresem zastosowania dyrektywy.
4. Dyrektywa nie narusza innych praw przyznanych pracownikom na mocy innych aktów prawnych Unii.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 17

Przyjęcie

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do XX XX XX r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.
2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa członkowskie określają metody dokonywania takiego odniesienia.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej dyrektywą.

Artykuł 18

Wejście w życie

Dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

X. XX

W imieniu Rady Unii Europejskiej

Przewodniczący

UZASADNIENIE

Sily bezpieczeństwa odgrywają zasadniczą rolę w ochronie obywateli oraz utrzymaniu porządku i demokracji w Unii Europejskiej. Chociaż prawo UE reguluje ogólne warunki zatrudnienia pracowników, a także niektóre zawody ze względu na ich specyfikę, brak harmonizacji w odniesieniu do tych specjalistów ma konsekwencje dla obrony wartości i bezpieczeństwa Unii Europejskiej.

Konieczne jest ustanowienie wspólnych ram zapewniających uznanie wysokiego ryzyka związanego z tymi zawodami oraz ich ochronę. Jednolite regulacje pozwolą na poprawę współpracy między krajami, zapewnienie godnych warunków pracy oraz wzmocnienie stabilności i bezpieczeństwa w Europie.

W obliczu zagrożeń, takich jak zorganizowana przestępczość, terroryzm i niestabilność granic, należy zapewnić tym pracownikom odpowiednie gwarancje. Powszechne uznanie ich pracy ułatwi skuteczniejszą i sprawiedliwą reakcję.